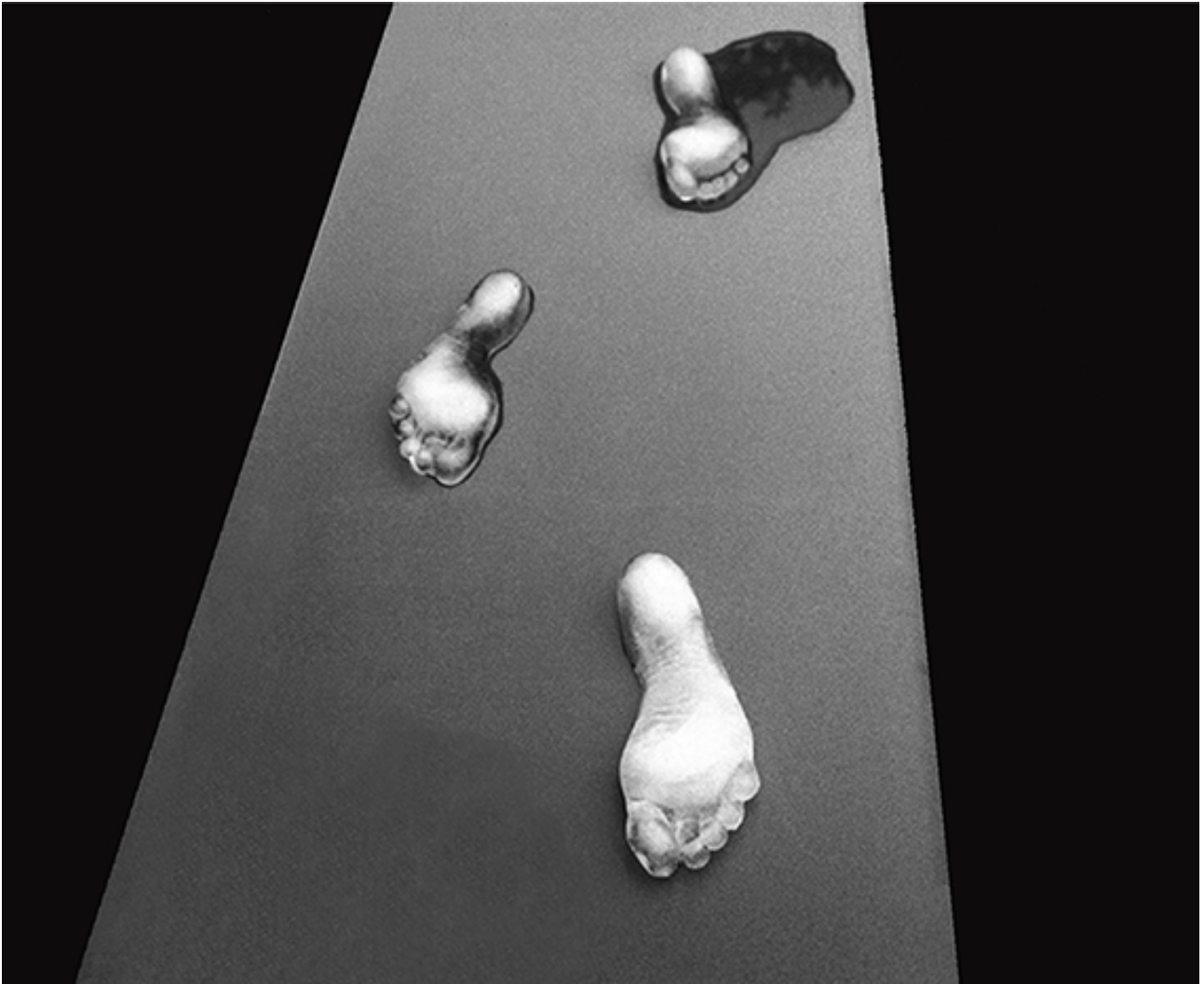

KONST

Nya bilder i ett ständigt flöde

När jag i minnet går tillbaka till Tina Eskilssons utställning kryper energiprincipen från skolfysiken fram ur glömskan. Energi kan inte skapas eller förstöras, bara omvandlas. Så tror jag det är med minnet också. Alla intryck tas in och finns kvar i olika former, som bilder, men också till exempel som bränsle till värderingar och näring till känslor. Att förtränga är att lägga undan, inte att utplåna.

Tina Eskilsson är aktuell med utställningen "flow" på Galleri Kronan. Hennes bästa verk där är en opak glasskiva med två fotavtryck i is. De smälter i gallerivärmen och förvandlas till vattenformer.

Intresset gör att man registrerar förloppet extra noga. Smältvattnet bildar nya bilder i ett förändrat och föränderligt material.

Konsten är "att med arbete och skicklighet och snille och finter försöka uttrycka det som inte kan uttryckas", skrev Willy Kyrklund om jag minns rätt.

Så sant som det är sagt om några av Tina Eskilssons bästa bilder. Utställningen heter "flow". Det betyder flöde, men är också beteckningen på det lika sällsynta som benådadekreativa tillstånd vi kallar flyt.

Vattnet är ett återkommande tema och motiv i motiv hos Eskilsson. I stora bilder på metallgrå eller svarta plåtskivor låter hon vitt vax tyst och stilla gestalta vildas vågors skummande brus.

Vaxet bygger upp en liten, men bildmässigt mycket effektiv, relief som fångar in ljus och förvandlar det till skuggor. Och just vax har ju kommit att få (det har nog med arvet efter Joseph Beuys att göra) en säregen förmåga att mystifiera och melankolisera motiven. Det gör att det inte blir fångade ögonblick utan förlorade stunder, en, som jag tror, helt avgörande betydelsedistinktion.

I en serie små runda bilder står figurer i vatten. Mörkret, eller är det minnet, suddar ut detaljer. Den dunkla speglingen, eller är det tiden, lägger till andra.

Tina Eskilssons bilder skapar ett kretslopp av tankar. Det sker på ett öppet och tillgängligt sätt som gör det lätt för oss åskådare att ta med vår egna erfarenheter i tillägnelsen.

En bildserie heter Timekiller. Enkelt visar hon minnets speciella egenskaper som tidsmaskin.

Då blir nu, gammal görs ung momentant. Många rutor i skeendets film har svartnat med tiden, men remsan hänger ändå ihop.

Hennes enkla bilder pekar ut det som inte låter sig sägas. Det blir kanske inte oförglömligt, men minnesvärt.

BO BORG